

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Despre antihrist.

XI.

Ca odinioară Evreii în Egipt nu vor suferi în urma acestor flageli.

Henoc și Ilie vor cutriera întreg pământul. Ilie va predica mai vârtos la evrei, și va arăta că profețiile întru adevăr în Isus Hristos s'au împlinit, pentru care cauză ei trebuie să recunoască pe Isus ca pe Mesia cel promis. Henoc va predica mai vârtos la Mahomedani și la alte popoare. La faptele — minunile — și vorbele lor mulți se vor întoarce.

Sfântul Hyppolit episcop și martir, cu puțin înaintea de moartea lui de martir a spus următoarele despre capătul lumii: „În acele vremuri, cerul nu va da roauă, norii ploaie, nici pământul fructe . . . Se va lăși ciurma și după ce nu se va găsi cine se îngroape morții, pe multe locuri cadavrele vor acoperi pământul. Atuncea va fi vaiet mare, și răgnet și plâns fără nădejde. Oamenii vor socoti de fericiți pe aceia, cari mai înainte au murit. Oameni se vor întoarce către antihrist cerând ajutor dela el, și după ce el nu va pute să ajute, vor vedea că nu este el Dumnezeu. Le-a părea reu că au lăsat să fie înșelați și se vor întoarce din nou către Isus . . . vor arunca aurul și argintul, și nu se va găsi, cine să-l ridice. (Or. de Consum. săcc.)

Impresia cea mai mare va face Ilie, găsind sicriul făgăduinței. Știm că din anul 586 a. de Hristos acest sicriu sfânt nu s'a găsit, în biserica din Ierusalim. Înainte de ce Nabucadnezar ar fi cuprins orașul și ar fi demolat biserica, Dumnezeu a dat poruncă prorocului Eremia ca să ducă cortul întrunirii pe muntele Nebo, și să-l ascundă acolo

într-o peșteră, ce s'a și întâmplat (2. Macab. 2. 5.) Când apoi evreii mai târziu au căutat cortul, li'a spus prorocul, că nu se va ști locul acela până când nu va aduna Dumnezeu tot poporul, și se va îndura. (2 Macab. 2, 7.) Timpul acesta va fi la sfârșitul lumii.

Găsirea cortului va aduce în fierbentare întreagă evreimea de pe pământ. Din toate țările vor alerga pe muntele Nebo. Și atuncea se va împlini prorocia lui Ozea profetul: „După aceea fiii lui Izrail se vor întoarce, și vor căuta pe Schora, Dumnezeul lor, și pre David regele lor, și vor alerga la Schora, și la bunătatea lui în zilele de apoi.“ (Oz. 3. 5.)

Văzând că cortul întrunirii este în mâinile lui Ilie, și nu în mâinile antihristului, se vor lăpăda de antihrist, și vor crede predicatorilor lui Ilie. Iar aceasta ca să se îplinească în mod strălucit profeția lui Eremia, ca anume cortul întrunirii va fi încă odată învăluit în strălucirea lui Dumnezeu.

Evreii acum se lăpădă de cerbicia străbună și recunosc pe Isus Hristos de Mesia precum spune, sf. Apostol Pavel: „că împetriere din parte s'a făcut lui Israel, până ce va intra numărul deplin al ginților.“

(Va urma.)

Biserica

Domnului Nostru Isus Hristos.

(Urmare.)

Figurile Bisericii. Raiul pământesc. — Aceasta împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, acest mare așezământ a lui Isus Hristos — s'a prevestit chiar din vremurile cele mai vechi prin strălucite prorocii și prin minunate figuri s'au închipuit. — Cea dintâi figură a

fost raiul pământesc, pe care Sfânta Scriptură ni-l zugrăvește cu aceste cuvinte: „Si a sădit Dumnezeu Raiu în Edem către Răsărit, și a pus acolo pe omul, pe care l-a făcut. Și a făcut Dumnezeu să răsară încă din pământ tot lemnul frumos la vedere și bun la mâncare, și pomul vieții în mijlocul Raiului, și pomul științii binelui și a răului. — Și râul ieșea din Edem, ca să ude Raiul, care de acolo se împarte în patru râuri . . . Si a luat Domnul Dumnezeu pe omul, pe care l-a făcut, și l-a pus în Raiul desfătării” (Fac. 2. 8. 15.)

Aceasta grădină de desfătări este Biserica catolică, adevărat raiu pământesc, chipul și tinda Cerului. — Râurile cari o udă, sunt darurile ce se împărtășesc în Biserică cu îmbelșugare și de prisos, pomii și roadele sunt sufletele credincioșilor, cari udate în anumit chip de daruri produc sau rodesc virtuți și fapte de viață vecinică.

Corabia lui Noe, chipul Bisericii. După moartea lui Adam și a cucernicului Seth, fiul său, mare râvnitor pentru cultul dumnezeesc, după ce Dumnezeu a luat pe Enoh, care tot mereu îndemna pe oameni să fie cu frica lui Dumnezeu, s'au perândat neamuri nouă, cari s'au lăsat stăpânite de poftele lor trupești neorânduite. — Stricăciune mare se făcu în lume, și peste tot pământul oamenii au căzut în păcate și fărădelegi groaznice.

Văzând aceasta Dumnezeu, care este înșasă bunătatea, în un anumit chip i-a părut rău că a făcut oameni, și chemând pe Noe, care în mijlocul stricăciunii de obște se păzise drept, îi zise: „Pierde-voiu pe omul, pe care l-am făcut, de pe fața pământului, dela om până la dobitoace, și dela cele ce se târăesc până la paserile Cerului, pentru că-mi pare rău că i-am făcut pe ei . . . Și iată voiu pierde pe ei și pământul . . . cu potop . . . Iară tu (Noe), ai aflat har înaintea mea . . . Deci fă ție corabie din lemne nepuțrezitoare cu patru dungi, despărțituri vei face prin corabie, și o vei smoli din lăuntru și din afară cu smoală. — Și așa vei face corabia: de trei sute de coți lungimea corabiei, și de cincizeci de coți lățimea, și de treizeci de coți înălțimea ei. Strămtându-o vei face corabia, și deasupra de un cot o vei sfârși, iară ușa o vei face în coaste, cu cămări câte cu două și câte cu trei rânduri de poduri o vei face . . . Și vei intra în corabie tu, și feciorii tăi și muierea ta, și muierele feciorilor

tăi cu tine. Și din toate dobitoacele . . . câte două să bagi în corabie, ca să le hrănești cu tine, parte bărbătească și femeiească să fie . . . Si tu vei lua ție din toate bucațele, de care mâncași, și vei aduna la tine, și vor fi ție, și lor de mâncare . . . —

Noe a ascultat de Dumnezeu, și vreme de 120 de ani a lucrat la corabie. În anul 1646 dela zidirea lumii, Dumnezeu a poruncit lui Noe să între în corabie, cu muierea sa și cu feciorii lui cu muiere cu tot, și cu toate dobitoacele după fel . . . Apoi a slobozit pedeapsa sa peste cei răi și vinovați, fără ca să piardă pe cel drept, a lăsat asupra lumii mânia sa cea cu dreptate pornită . . .

Dintr'odată se pornesc mările, se deschid toate adâncurile pământului, o ploaie înspăimântătoare — începe a turna — ca și cu cofa — vreme de 40 de zile și 40 de nopți fără încetare. — Suprafața pământului e plină de apă, care tot crește — și apa trece și peste vârfurile munților. Oamenii și toate dobitoacele de pe pământ s'au înecat. Numai Noe cu corabia și cu ai săi — plutește liniștit — pe ape, cari se înalță către cer — cu cât cresc tot mai tare, păzindu-se în corabie pârga unei lumi nouă.

Astfel ființele viețuitoare, cari erau în corabia lui Noe — au fost singurele, cari au scăpat de pedeapsa potopului, toate celelalte au pierit. — Un chip tainic al Bisericii lui Isus Hristos: în dânsa singură se găsește mântuirea, scăparea, afară de aceasta corabie mântuitoare — (Biserica), totul piere pentru potopul fărădelegilor. —

Cortul mărturiei figura Bisericii. Cortul sfânt — un fel de locaș dumnezeesc, — și biserica lui Solomon, au fost tot atâtea figuri ale Bisericii catolice.

Când poporul jidovesc era în deșertul Sinai, Dumnezeu a poruncit lui Moise să facă un locaș dumnezeesc, care s'a numit *cort sfânt, cortul mărturiei*, care se putea desface. — Era un fel de casă, în care trebuia să se așeze Cartea Legii și cele două table de piatră, pe cari erau scrise cele 10 porunci. Cortul era făcut din scânduri și lemn ales; scândurile erau aurite și acoperite cu patru tapete prețioase. — Pe tapetul care era deasupra, erau țesuți 2 Heruvimi de aur. În acest cort sfânt își descoperia Dumnezeu voința sa lui Moise, aici asculta mai ales rugăciunile poporului său. Deci cortul mărturiei este un chip al Bisericii catolice,

în care Dumnezeu și-a așezat scaunul său, și de unde face să se audă cuvântul său în toată lumea.

Acest cort, de 30 coți de lung, de 10 de lăț și de 10 înalt, putându-se desface, se ducea din un loc în altul. — În ușă avea o pierdea frumoasă, asemenea unde se despărția *Sfânta de Sfânta Sfintelor* (aci se păstra sicriul legii — cu cele 2 table ale poruncilor dumnezeiești). — Acest locaș dumnezeesc, cortul sfânt, ce se purta din un loc în altul, închipuia Biserica până când e pe pământ în o stare de nestatornicie și în un loc de trecere; precum mai târziu biserica lui Solomon a închipuit Biserica în starea sa de statornicie și în petrecerea ei în ceruri.

(Va urma.)

Credința în cele nevăzute.

de V. Borca.

„Iar credința este încredere te m e i n i c ă despre cele ce sunt nădăjduite, dovadă dobândită despre lucrările cele năvăzute.“ Evrei 11 : 1.

Creștinul adevărat trebuie mereu să lupte cu Satana și cu adepții lui în valea aceasta a plângerii. În adevăr, noi recunoaștem apriat înaintea lumii, împotriva așa ziselor *vederi moderne*, că credem în cel înviat din morți, care este sâmburul intuiției creștine.

Credem, pentru aceasta, a avea un tot atât de deplin drept la „o gândire consecventă, ori la concluziuni logice“ ca și aceia cari pun mai mult temeiul pe punctul de vedere contrar.

Aceasta mărturisire, care de fapt ar trebui să răsune în piepturile tuturor creștinilor, pare a se fi stâns printre pălcurile ideilor învechite, pentru că „credința în cele nevăzute“, e exclusă din memoria cugetătorilor de azi, ca fiind în opoziție cu Știința. Dar nu e mai puțin adevărat, că acest punct de vedere învrăjbit cu „credința în cele nevăzute“, adecă cu credința creștină, nu este alt ceva decât rezultatul fatal al unui mod extrem de superficial de a vedea — și care trece nepăsător peste argumentele culese în liniște și cu multă îngrijire. —

Astăzi, lumea vorbește de „credința în cele nevăzute“ și de *noțiunea de Dumnezeu*,

ca de o fază învechită, peste care societatea a pășit de multă vreme în biruință prin ajutorul științelor naturale, cari după cum susțin unii oameni, sunt în stare să rezolve toate problemele în privința *divinității* și a „credinții în cele nevăzute.“

Astfel de oameni nu recunosc că fac o mare greșeală, adecă, că pun în antagonism două lumi, cari de fapt, dacă le judecăm în lumina adevărată, sunt inseparabile.

— Știința, — vorbește de *molecule*, de *atomi*, de *eter*, de *energie* etc. credința vorbește de *Dumnezeu*, de *viața veșnică*; de *mântuirea sufletului*, etc. Amândouă sunt conștiente de scopurile lor. Știința se bizue pe experiențe anumite. Tot asemenea și credința, ea cu atât mai mult, să bizue pe experiențe psihice tot atât de sigur ca știința pe experiențele fizice.

Privite prin prizma aceasta, știința și credința se impacă. Știința naturală ne învață să cunoaștem natura, căci ea se ocupă cu lumea vizibilă, adică cu tot ce se poate vedea, auzi, pipăi, măsura și număra. Peste acest hotar de noțiuni ea nu poate trece. Și cercetătorii cei mai zeloși au recunoscut faptul că domeniul spiritual, adică, al existenței invizibile, nu se poate cerceta pe calea științelor naturale. Această lume lăuntrică ascunsă, formează sfera credinții. Adevărul acesta l'au mărturisit toți înțelepții timpului. Socrate zicea deja pe vremea lui: „Știu că nu știu nimic.“ Apostolul Pavel zicea: „Noi nu cunoaștem decât în parte (adică nedesăvârșit).“ Goethe zicea: „Inima în piept să aprinde de durere, pentru că nimic nu putem ști.“ Dubois Reymond a zis: „Cunoașterea naturii nu este Știință ci numai o compensație pentru Știință.“

Altfel stau lucrurile cu credința. În timp ce domeniul științei naturale se mărginește într'un cadru foarte limitat al lumii din afară credința nu cunoaște margini. Poetul cristalizează această cugetare în modul următor:

„Credința e puterea cea mai mare, și a Spiritului forță înaltă, Ea e a vieții creatoare, și-a minunilor cauză minunată. Ea ne ajută lumea să învingem cu ale ei arme de izbândă și'n zbor falnic de biruință, ea ne conduce dincolo de timp și spațiu.“

Când spiritul se poate mișca liber, când poate fi satisfăcut pe deplin în setea sa de viață, se deschide și pentru ochiul credinței un domeniu nemărginit. (Va urma.)

Amintirea învierii lui I. Hristos — 13 Sept. — Știm din istoria, cumcă împărații păgâni ai Romanilor au voit a nimici cu totul credința creștinească, și spre scopul acesta au persecutat și au ucis milioane de creștini, dar au mers și mai departe au voit se steargă și numele locurilor acestora, din cari a ieșit sfânta legea creștinească. În acești din urmă a eselat împăratul Adrian (117—138). Acest împărat a zidit din nou Ierusalimul, și la numit după numele său Aelia, a demolat toate zidurile, cari erau rădicate asupra locurilor unde a petrecut Isus Hristos. A astupat cu petrii mormântul Răscumpărătorului nostru, și în toate locurile acele a zidit biserici păgâne și a ridicat statui de idoli, ca să numai cunoască nimeni locurile cele sfinte. Însă împăratul Adrian a murit, și au murit și ceilalți împărați necredincioși, iar legea creștinească a înflorit și locurile cele sfinte le-au preamărit iarăși și preamăresc și azi pe Împăratul Măriei.

A sosit timpul cel dorit de creștini și pacea cea scumpă. Pe tronul împărătesc a ajuns Constantin, fiul fericitei Elene, Fericita împărăteasă Elena și-a propus a innoi Ierusalimul creștinilor și a căuta sfânta Crucea a Domnului Nostru Isus Hristos. A mers deci la Ierusalim, și a aflat onorata Crucea precum și mormântul în care a fost pus Domnul nostru Isus Hristos, și a ridicat acolo o biserică pompoasă, dispunând a se ridica biserici și în celelalte locuri însemnate din viața Mântuitorului.

Între toate bisericile a fost cea mai frumoasă biserică redicată de asupra Mormântului Mântuitorului înviat. Aceea biserică s'a numit Martirion, adică a Martiriului, însemnând cumcă pe acel loc a suferit martiriul, a murit și a înviat Isus Hristos. Biserica aceasta s'a zidit în timp de zece ani și s'au gătat și celelalte biserici în anul 335.

În ziua de 13 Septembrie, al aceluiaș an fiind episcop în Ierusalim Macarin, s'a sfințit biserica cea mare, fiind de față episcopii așa zicând din toată lumea creștinească de atunci, au venit episcopi din Bitania, Tracia, Cilicia, Capadocia, Siria, Mesopotania, Finicia, Arabia, Palestina, Egipt, Africa și chiar și din Persia un episcop, sa adunat popor atât de mult, încât abia a în caput în hotarele Ierusalimului.

Și s'a sfințit biserica învierii lui Hristos și tot Ierusalimul s'a înocit și au decis sfinții Părinți cumcă întru amintirea veșnică să se serbeze aceasta sfânta zi.

Asociațiunea pentru cultura poporului român din Maramureș sub numire de
„Biblioteca populară creștină din Maramureș”

până în prezent a scos de sub tipar următoarele cărți de mult folos:

- No. 1. „Marele dar al credinții,” de Părintele dela Bistrița Prețul 6 Lei
- No. 2. „Mărturisirea sau Spovedania” de P. d. B. Prețul 6 Lei
- No. 3. „Duminecile dela Paști până la Rusaliu” de P. de sub Munte. Preț 6 Lei
- No. 4. „Datorințele Părinților față de copii lor” de P. d. B. Prețul 6 Lei
- No. 5. „Duminecile după Rusaliu până la ziua Crucii” Prelucrare de P. de sub Munți Prețul 6 Lei
- No. 6. „Dumnezeu și Preasfânta Treime” Prelucrare de P. d. B. Prețul 6 Lei
- No. 7. „Porunca a șaptea alui Dumnezeu” să nu furi. Prelucrare de P. d. B. Prețul 4 Lei
- No. 8. „Duminecile după ziua Crucii până la Crăciun de Păr. sub M. Pr. 8 Lei
- No. 9. „Duminecile după Crăciun până la Paști” Prelucrare de Păr. de sub Munte. Prețul 10 Lei.
- No. 10. „Datorințele mamelor față de prunci.” Prelucrare de P. d. Bistrița. Preț. 4 Lei

Calendar săptămânal.

9—15 Septembrie 1928.

9. Dumineca înainte de Înălțarea S. Cruci (Ev. Ioan 19, 6.) Ss. Ioachim Ana.
10. Luni. M. Minodora.
11. Marți. C. Teodora.
12. Mercuri. M. Antonom.
13. Joi. M. Cornelia Sat.
14. Vineri. Înălț. S. Cruci.
15. Sâmbătă. M. Nichita.